

Umetnik Saša Dobrić, bezmalo četrdeset godina vodi svoj slikarski dnevnik, maštovit i fantastičan, bezvremen i originalan. I od njega ne odustaje. Ne naseda na provokacije novih pravaca koji na čas bljesnu u nekoj od mondenih prestonica, on rađe ostaje dosledan sebi i svom idealu.

- Još kao student sam bio pod uticajem Miodraga Dade Đurića (Mediala). Tako sam počeo, malo otišao iz toga, ali još uvek su na mojim slikama prisutni nadrealizam i fantastika, i to je ono što odlikuje moj rad. Imaginacija je neki moj put. Slikam po svom senzibilitetu i ne odustajem. Ne interesuju me neka aktuelna dešavanja. Ne idem više ni po galerijama. Kada mi se ukaže prilika odem do Luvra, Pinakoteke, Muzeja lepih umetnosti u Budimpšeti, ali mora čovek da se drži svog unutrašnjeg osećaja, jer sve ostalo mislim da je prevara. Ne mogu ja da slikam kao nemački neoekspresionista. On ima svoju, a ja svoju priču, svoje korene, ikonografiju, počev od pravoslavnih ikona pa nadalje – objašnjava gospodin Dobrić. Saša Dobrić je Vojvođanin, diplomac Akademije umetnosti u Novom Sadu, ali zaljubljenik u more. Kontinentalac kojem je za srce prirastao kolorit svojstven primorskom krajoliku. Sin ravnice, koji je od 80-tih godina postao pravi morski vuk. Nekada se bavio ronjenjem, danas samo jedri.

- Volim more, ono je za mene večita inspiracija i to se vidi po mojih slikama, po koloritu, jer slikati na moru i kopnu nije isto. Drugačija je gama mora i svi slikari kroz istoriju išli su na jug da bi slikali tamošnju svetlost – objašnjava umetnik koji iza sebe ima skoro 40 godina rada, preko 200 zajedničkih izložbi, 37 samostalnih, od toga 14 u inostranstvu, ako se uzme u obzir i predstojeća, koja gau julu očekuje u Švedskoj (Visbi na Gotlandu). Svoj rad naziva večnom borbom za život, ali borbom sa velikim zadovoljstvom, koji nikada i ni za šta ne bi menjao, ali svojoj deci ga ne bi preporučio. Za slikare se veže mišljenje da su oduvek bili posebna sorta ljudi.

„Da bi neko bio dobar slikar, moraju biti zadovoljena četiri uslova: meko srce, fino oko, laka ruka i uvek sveža, isprana četkica“ – govorio je sredinom XIX veka nemački slikar Anselmo Fojerbah (Feuerbach). Nije sigurno koliko je ta njegova misao bila tačna za ono vreme, za današnje nije sigurno. Jer, samostalnom umetniku nikada nije bilo lako. - Nije teško samo umetnicima u Srbiji, u celoj Evropi je smanjen budžet za kulturu. Slikarstvo je i tamo elitističko, a za 90% stanovništva potpuno nerazumljivo. I tamo su kupci ljudi koji imaju. Vrlo je slična priča kao kod nas. Imao sam stalni boravak u Ljubljani, i oni su suočeni sa recesijom - priča umetnik, koji uprkos svemu ostaje posvećen i dosledan svojoj veri, svojoj umetnosti. Ona je njegova ljubav od mladosti, smatra je velikom igrom, a umetnike privilegovanim, jer mogu da se igraju i kada zađu u neke godine. Smatra da, pošto slikari nemaju penziju, da će umreti sa četkicom u ruci, što i nije tako loše (i sad i uvek i na vekove vekova).

Likovne kolonije, kojih je u Srbiji preko 1.000 na godišnjem nivou, deli na one vrhunske, koje okupljaju značajne umetnike od kojih ima šta da se nauči, i na one nalik seoskom vašaru, pa generalno smatra da koliko su dobre za sazrevanje slikara, razgovor sa ostalim umetnicima, tako su loše po njihov opstanak.

Saša Dobrić je po treći put bio učesnik kolonije koju je organizovala porodica Miljević u Starim Ledincima, koja pripada onoj grupi kolonija iz kojih umetnici nose samo pozitivna iskustva. - Ovde je jako lepo, radi se bez presije i uz dobro društvo, a pre svega uz neverovatne domaćine, kompletnu porodicu Miljević. Malo je takvih ljudi. Mi, umetnici, ovde smo tako ugošćeni da slikamo sa dodatnom inspiracijom i nadam se da će ova kolonija iznedriti jednu lepu izložbu – zaključio je Saša Dobrić.